

Religion eller Nation de maatte være, elske hverandre kristeligen, og ingen bevise den anden enten med Ord eller Gærning nogen Spot saa og i alle Krigs-Tilfælde trolig staa hinanden bi, som det sig retskafne, ærlige Kamerader vel egner og anstaa; hvo derimod handler, skal straffes paa Kroppen eller Livet.“ Se, at lade en saadan Lov være gældende Ret endnu forekommer mig at være en grov Skødesløshed. Men hvis nu Forholdet er dette, at vi have faaet en nyere Straffelov, der skulde gælde for vore vestindiske Besiddelser, men ikke er kommen til at gælde derovre, fordi man bare har glemt at bringe den i Anvendelse der, og man alene opretholder den gamle, forældede, barbariske Ret, fordi man ikke har haft Interesse for at bringe den nyere Ret i Anvendelse der, er det dog mere end en grov Skødesløshed. Og saaledes forholder det sig vistnok. Vi fik herhjemme Straffeloven af 7de Maj 1881 „for Krigsmagten“, og den er absolut set humanere end Krigsart. af 1683. Jeg skal dog ikke rose denne Lov derfor, det er ikke mere, end man kan vente, naar man husker paa, at Krigsartikelbrevet af 1683 er givet for et internationalt Proletariat af det værste Udskud fra alle Riger og Lande, for hvem hverken Nationens Ære eller Religionens Bud kunde være nogen Rettesnor. Loven af 1881 er derimod given for de værnepligtige Soldater i Danmark, og det er derfor tvivlsomt, hvilken af disse to der relativt set er den brutaleste. Absolut set er dog Loven af 1881 humanere, og var den bleven anvendt derovre, vilde det derfor have været et Fremskridt. Om dette Spørgsmaal har afdøde Prof., Generalauditor A. W. Scheel, den største og hidtil den sidste Autoritet paa den militære Rets Omraade, vi have haft herhjemme, udtalt, at det efter hans Mening var utvivlsomt, at en Straffelov „for Krigsmagten“ ogsaa gælder for de danske Soldater i Vestindien, fordi disse ere „en udsendt Del af den danske Krigsmagt“ og altsaa omfattes deraf, hvorfor den Lov, der gælder for Krigsmagten i det hele, ogsaa gælder for de danske Soldater derovre, uden at den først behøver at være forelagt for Kolonialraadet. Trods det fornuftige i denne Argumentation, og trods A. W. Scheel's uimodsigelige Autoritet, har man aldeles ikke bragt Loven af 1881 i Brug derovre, og man lever der endnu paa Krigsart. af 1683. — Saa i 1836 blev der den 17de Oktober af den daværende landsfaderlige Regering udstedt en Parolbefaling, der ophævede Spidsrodsstraffen for Armeen, og den

landsfaderlige Regering drog ogsaa Omsorg for, at dette blev gjort anvendeligt i Vestindien. Lige saa lidt som man den Gang vilde, at den danske Soldat herhjemme skulde straffes med Spidsrod, lige saa lidt vilde man, at den danske Soldat ovre i Vestindien skulde lide denne Straf, og man udvidede derfor Parolbefalingen af 1836 ved en ny Parolbefaling af 7de November 1837 til ogsaa at gælde for vore vestindiske Besiddelser. En saadan Omhu viste altsaa Regeringen den Gang. De oplyste Regeringer, vi have haft siden 1881, da Loven af 7de Maj bragte Krumslutning og Rotting ud af Anvendelse herhjemme, have imidlertid ikke haft nogen Tanke for at gøre den danske Soldat i Vestindien delagtig i dette Fremskridt. Begge disse Straffearter anvendes endnu derovre. Angaaende Rottingstraffen hedder det i Parolbefalingen af 1836, der i 1837 udvidedes til Vestindien, og hvorved som sagt Spidsrodsstraffen blev ophævet, at Rotting kan idømmes indtil 150 Slag i Forbindelse med 30 Dages strengt Fængsel paa Vand og Brød. Det betyder Fængsel paa Vand og Brød i mørk Celle, i Mellemdagene faar man Lov til at opholde sig i simpelt Fængsel, altsaa i lys Celle, men hele Tiden holdes man i Ensomhed. Man faar altsaa ikke alene Vand og Brød, men skal ogsaa sidde i mørk Celle, og man faar ikke andet at sove paa end den bare Briks. Der foreskrives udtrykkelig, at der ingen Madrats maa gives, derimod skal man have saa meget at dække sig med, at man kan holde sig varm. Denne Straf af 30 Dages strengt Fængsel paa Vand og Brød kan gives i Forbindelse med 150 Slag Rotting, fordelte paa 2 Dage, altsaa 75 Slag om Dagen. Der foreskrives angaaende Fuldbyardelse af Rottingstraffen, at „den skyldige bør være iført Skjorte og Trøje“, og at Slagene gives ham „saa langsomt, at han frit kan trække sin Aande mellem hvert Slag“. Rottingen bør være en Snørrotting, ikke tykkere i Omkreds end 1½ Tomme eller længere end 3 Fod. „Den dømtes Kammerater beordres til at overvære Eksekutionen.“ Det er en lille Humanitet, som er ganske køn, at de andre Soldater skulle kommanderes til at overvære Straffen. For øvrigt faa de ogsaa Ordre til at tælle Slagene i Kor, et ganske net Skuespil. Hvis der idømmes Rotting i et Antal af 50 Slag eller derover, skal Lægen være til Stede. Det kunde derefter synes overflødigt, at en Soldat, naar han har faaet denne Straf, tilige bliver degraderet til menig af II.